

Equips de Matrimonis

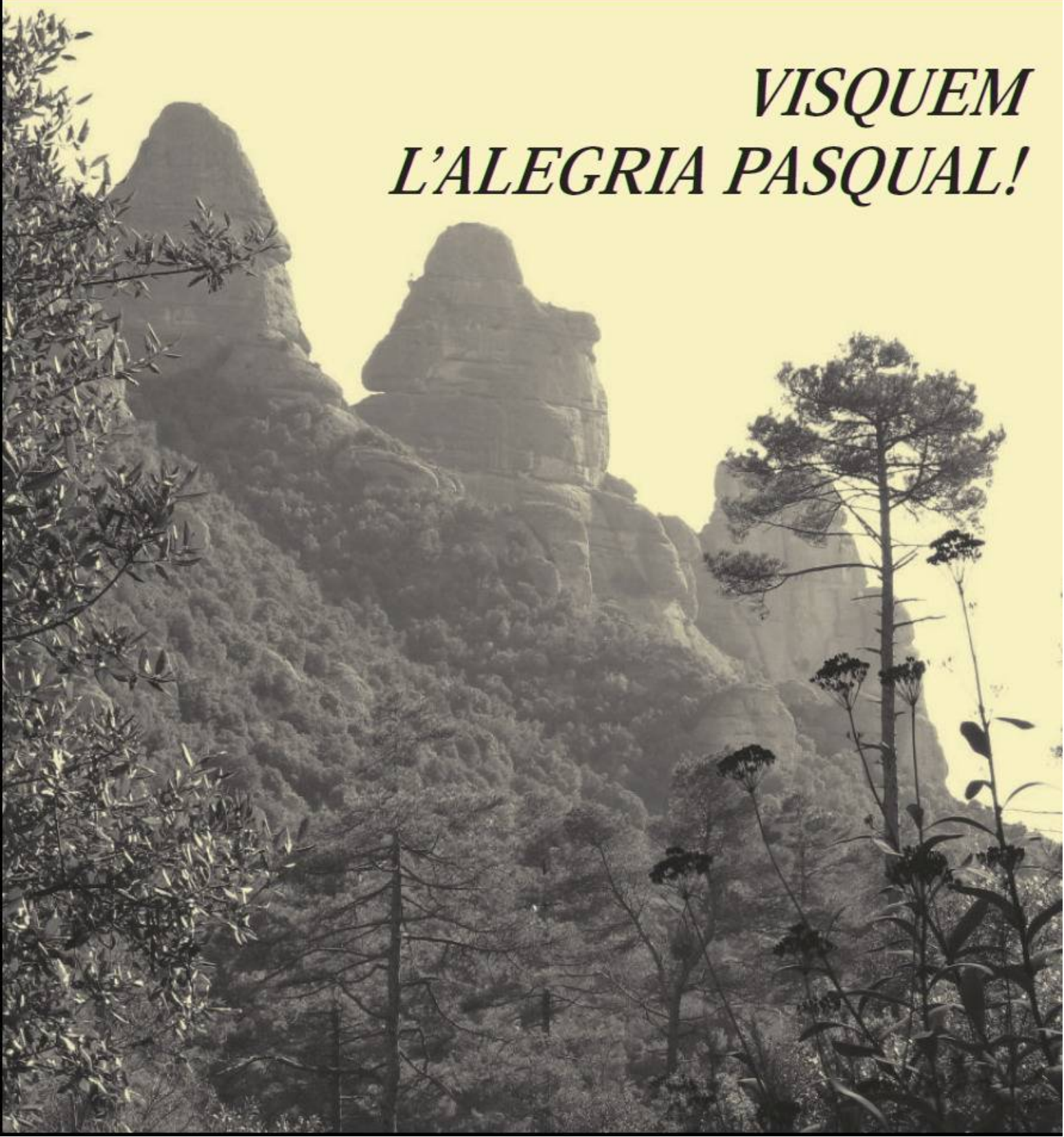
Mare de Déu

Número 103

«Publicació EMD de Catalunya i Menorca»

PASQUA 2008

*VISQUEM
L'ALEGRIA PASQUAL!*

sumari

» **3**
editorial
> *L'alegria pasqual*

» **4/5**
veu de l'equip responsable
> De l'amor i de la parella
> Altres acompanyaments

» **6/7**
lletra de l'ERI
> 60 anys de la carta.
Una trobada per fer memòria

» **8**
pensem-hi
> *Escolteu-lo*

» **9**
evangeliu viu

» **10/13**
veu dels equips
> *La presència de Déu*
> *Fruit de l'amor*
> EQUIPS DE JOVES
> *Lo IAIO*

» **14/24**
vida del moviment
> *CELEBRACIÓ ADVENT*
> *I Jornades de formació per a joves*
> *L'experiència religiosa en la nova situació del "Pluralisme"*
> *Opinions i valoracions de la nostra estada a Madrid*
> *TALLERS: de la Pau; de la Misión; de la intimitat*
> *Trobada de responsables equips Sector Barcelona A-L*

» **25**
espigolant
> *En Síntesi*

» **26**
notícia de llibres
> «Jordi Pujol memòries (1930-1980)»
Jordi Pujol

» **27**
pensaments per créixer

» **28/29**
Pregàries al vent
> *Pasqua... temps de resurrecció*

» **30**
racó del conte
> *L'autobús núm. 75*

notes de secretariat

» NOU HORARI DEL SECRETARIAT

A partir d'aquest curs, l'horari d'atenció al públic ha canviat de dies, està obert els dimarts i dijous de 10 a 13 hores. En les feines administratives del Secretariat hi continua l'Àngel Maculet i a partir d'aquest curs s'hi ha incorporat l'Enrique Manzanilla. □

» ACTUALITZACIÓ DE DADES:

Recordem als responsables d'equip que comuniquen al Secretariat els canvis de dades que es produeixin en el vostre equip (també del consiliari) a fi d'evitar devolucions i mantenir el fitxer actualitzat. □

» Benvinguda:

Donem la benvinguda als nous equips que han acabat el pilotatge i que darrenament s'han incorporat als EMD.

Premià-1	del sector	Barcelona A-L
Ferreries-16		Menorca-A
Ciutadella-16		Menorca-B
Tortosa-7		Tortosa Centre
Ribera d'Ebre-1		Tortosa Nord.

» PROPERES ACTIVITATS:

- **Dissabte 5 d'abril:** Trobada del sector Baix Llobregat i Alt Penedès; a la parròquia de Sant Miquel de Molins de Rei; matí d'11 a 13h.
- **Diumenge 13 d'abril:** Aplec de les Famílies a Terrassa.
- **Dissabte 26 d'abril:** Trobada de consiliaris dels sectors Barcelonès, Maresme, Baix Llobregat i Alt Penedès; als Jesuïtes de Sarrià; matí a 2/4 de 12.. □

» APLEC DE LES FAMÍLIES:

Diumenge 13 d'abril.

Al col·legi Mare de Déu del Carme de Terrassa.
De 10 h. del matí a les 18 h. de la tarda.
Activitats per grans i petits.

Preu: 13 €/adult, 6 €/infant
Més informació al Secretariat. □

» **Edita:**

EMD de Catalunya i Menorca
c/ Balmes, 78, planta inferior
08007 Barcelona
Tel. i fax: 93 467 55 51
secretariatemd@terra.es
www.emd-cm.org

Horaris del Secretariat
Dimarts i dijous de 10 a 13 h

Compte corrent EMD
"la caixa" » 2100 0832 61 0200301580

» **Responsables EMD**

Catalunya i Menorca:
Manel Catà i M. Carme Farré
manelcarne@emd-cm.org

» **Equip de revista:**

Albert Mascaró i Anna Padrós
Francesc Fradera i Caritat Castillo
Miquel Barrobés i Carme Meix
Albert Sorrosal i Anna M. Vidiella
Manel Catà i M. Carme Farré

» **Per a publicacions:**

difusio@emd-cm.org
cmeix@xtec.net
secretariatemd@terra.es

» **Disseny i impressió**

Publicitat Tafaner, S.L.
Plaça de l'Església, 6
Santa Coloma de Queralt (Tarragona)
Tel. 977 88 10 50
eltafaner@eltafaner.com
Depòsit legal: B-19764-1981

Les opinions expressades en els articles
són les dels seus autors.

Núm. 103 - Pasqua 2008

Ens trobareu a:

Telèfon i fax

93 467 55 51

e-mail

secretariatemd@terra.es

web

www.emd-cm.org

editorial

L'alegria pasqual

En una cita, que recollim a *Pensaments per créixer*, M. Rosa Recasens ens diu que hem de celebrar la conversió, que es vegi l'alegria pasqual en les nostres vides. Que hem d'adoptar una actitud radiant i primaveral.

Algú pensarà que en aquests temps d'incertesa –davallada de gent, sobretot jove, a les esglésies, manca de vocacions sacerdotals, crisi econòmica, pèrdua de seguretat, migracions desordenades, catastrofisme ecològic-, parlar d'alegria pot resultar utòpic i ser fins i tot motiu de sarcasme. En quin món viviu?

I no obstant, l'alegria pasqual que ens proposa Recasens, no té res d'il·lusòria, perquè no es fonamenta en els béns materials, ni en els condicionants de salut o de qualsevol altra classe. Es fonamenta en un sentiment més profund, un sentiment que neix de l'esperança que irradia del Crist Ressuscitat, i la seva promesa: "Jo seré amb vosaltres fins a la fi dels temps".

Tanmateix, aquesta esperança no ha de donar com a resultat una actitud conformista, un situar-se en una mena de Nirvana que ens impedeixi veure la realitat que ens envolta i, el que és més important, no ens estimuli a treballar per tal de reconvertir-la. El cristianisme no és, ni pot ser mai, una actitud passiva! Una coartada per tancar-se en un mateix i els familiars més propers. Un amagar el cap sota l'ala, per molt confortable que aquesta

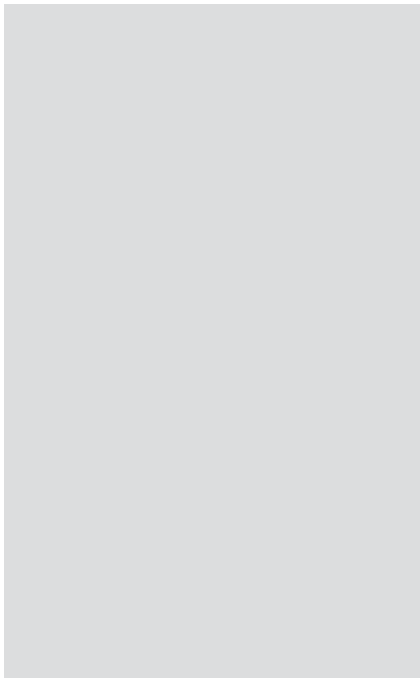
actitud pugui ser. Una espiritualitat desencarnada. El cristianisme ha de ser, cal que sigui, un impuls per intentar transformar aquelles realitats negatives que ens són més properes. Cadascú des de les seves possibilitats. Un apassionar-se per la gent i per la vida. Amb coratge. I amb alegria sempre renovada. Com la Pasqua.

Diu R. Tardonnet: "La temptació del derrotisme ens amenaça. Potser és una de les més greus que el cristià ha d'afrontar avui dia. I no la vencerà pas amb un triomfalisme fanfàrria; com tampoc no s'escaparà amb una actitud passiva. Només podrà esquitllar-se d'aquesta onada amarga gràcies a la fràgil barqueta segura de la seva fe en Jesucrist". □

De l'amor i de la parella

LA FELICITAT CONJUGAL no és fruit de la casualitat. És fruit de molt treball, d'intel·ligència i molta entrega, deia José A. Sha.

La felicitat conjugal
no és fruit de la casualitat.
És fruit de molt treball,
d'intel·ligència i molta entrega.
(José A. Sha)

Quan un home i una dona s'enamoren poden arribar a construir un "amor etern". El psiquiatra Enrique Rojas proposava: enamorar-se (no il·lusionar-se o sentir-se dominat per la passió únicament) i mantenir-se enamorat (amb generositat, entrega, renúncia, alegria,...); conèixer l'equilibri entre els sentiments i la raó; tenir cura de l'amor (amor treballat, amb petits i grans detalls); utilitzar la intel·ligència i la voluntat; no descuidar els sentiments ni la sexualitat; compartir sentiments, ideals i creences; comprometre's lleialment i potenciar l'espiritualitat (la coherència).

L'amor conjugal ha de tenir molta cura justament per a fer del nostre amor un amor intel·ligent, profund, durador, treballat; i per això cal tenir molt en compte el sentiment com a recerca de la felicitat de l'altre; el coneixement mutu; tenir cura de l'amor i posar-hi la voluntat; la intel·ligència per a conèixer millor l'altre i un mateix; un projecte comú i un compromís –encara que a voltes demana renúncies!- i sobretot una bona dosi d'adaptació a tots els canvis. El que no ha passat en 10 o 20 anys, pot passar demà, en un instant.

Certament podem considerar l'amor com el sentiment més noble que hom pot sentir. L'amor en la seva profunditat i la seva transcendència. Un sentiment tan gran que en produeix altres, i tots plegats conformen el que anomenem l'afectivitat.

Hi ha tantes manifestacions d'amor: l'amor conjugal, l'amor als fills; l'amor als ideals; l'amor social; ...i l'amor a Déu.

On és la font d'aquest sentiment? Quina deu profunda hi ha darrere l'amor? Per què a voltes és més fort que el sentiment de mort? Com descobrim l'origen que genera aquest caudal d'energia que tenim?

Lluc en el seu evangeli escriu " llavors se'ls obriren els ulls i el van reconèixer" (Lc 24, 31). Aquesta és l'experiència dels deixebles d'Emmaús. Varen reconèixer el mestre, el Senyor, després que, en prendre el pa, el beneïssin i el partís. Abans, però, varen estar dialogant, conversant amb Jesús, sense saber que era Ell. El diàleg que varen mantenir els va abusar el cor, car, als deixebles, els hi anava la vida. Aquest, Jesús, sense desvetllar la seva identitat, es va fer seus els sentiments que aquell parell d'homes duïen a dintre, per la manera com els va ensinistrar, amb un gran amor.

Aquí trobem una clau necessària per mantenir l'amor: el diàleg; més encara, el diàleg espiritual, perquè està en joc l'ésser de la persona en la seva totalitat. La necessària comunicació en nivells més profunds just per mantenir l'objectiu que ens atrau: l'amor "etern".

¿ Se'ns obriran els nostres ulls i ho veurem més clar?

P. Gaspar Borda, *consiliari regional*

ALTRES ACOMPANYAMENTS

A LA CARTA D'INICI DE CURS assenyalàvem que un dels objectius prioritaris dels EMD és **difondre** el carisma del nostre moviment, això és, donar-lo a conèixer i oferir-lo a nous matrimonis com un mitjà per:

- ajudar-los a viure plenament el sagrament del matrimoni,
- fer realitat el manament de l'amor des del matrimoni,
- per seguir a Crist en parella i en equip.

També dèiem que aquest és un objectiu que ha de ser "**permanent**" en el nostre moviment. És una tasca que incumbeix a tots els equipers i consiliaris perquè forma part de la missió evangelitzadora a què estem cridats com a cristians dels EMD.

No volem analitzar ara la realitat actual, però és evident que la societat actual ha canviat molt en pocs anys i que es presenten diversos models de família, a vegades, poc favorables per a un autèntic creixement personal i per a la recerca de la maduresa i del sentit de la vida humana. Per altra part es dona un redescobriments social i polític de la importància de la família: hom hi veu un element essencial per a la renovació de la mateixa societat.

També en la comunitat cristiana cada vegada es dona més importància a la família en l'evangelització del món. Prova d'això és la posada en funcionament de delegacions (o organismes similars) de **pastoral familiar** en els nostres bisbats i parròquies.

La situació de les nostres comunitats cristianes ha portat que cada vegada se'ns demani amb més insistència de participar en les activitats de la pastoral familiar i ser acollidors de grups.

Volem fer referència a quatre moments:

Els EMD hem de promoure ponts d'unió, d'evangelització, de testimoni, de compassió, d'acollida, d'acompanyament... envers les necessitats per les quals passen les parelles avui en la nostra societat.

1. En els EMD el *Nou Alè* (1998) és el primer, entre els documents fundacionals, que fa referència explícita al compromís dels equipers en l'Església i en el món, i ho fa assenyalant unes accions concretes: acompanyar equips joves, preparar els promesos al matrimoni, acompanyar matrimonis joves, ajudar les parelles amb dificultat i els divorciats tornats a casar.
2. En consonància a les peticions del Papa, el Col·legi ERI, reunit a Roma el gener de 2003, entre altre prioritats, assenyalava la de **fomentar l'acollida a les parelles d'avui**.
3. El 2005 sortia el *Projecte marc de difusió, informació, pilotatge i altres acompanyaments*, amb un apartat dedicat als nous acompanyaments.
4. El tema d'estudi d'aquest curs: *EMD. Testimonis al servei de les parelles*. L'últim capítol, **Missioners del sagrament del matrimoni**, està orientat als nous acompanyaments (els mateixos que proposava el *Nou Alè*).

Hem de tenir present que quan es parla de nous acompanyaments sempre es fa referència a un servei temporal, a un acompanyament que té una durada limitada, uns mesos o uns anys, per ajudar unes determinades parelles. Aquests mai substituïran l'objectiu del Moviment de formar nous equips de matrimonis.

Els EMD hem de promoure ponts d'unió, d'evangelització, de testimoni, de compassió, d'acollida, d'acompanyament... envers les necessitats per les quals passen les parelles avui en la nostra societat. □

60 ANYS DE LA CARTA. UNA TROBADA PER FER MEMÒRIA

Església St. Agustí, París, on es va promulgar la Carta el 8 de desembre de 1947

L'EXPRESSION "FER MEMÒRIA" més que recordar vol dir actualitzar. Fer memòria és fer actual un esdeveniment, és intentar aprofundir-lo per fer-ne sorgir aquell esperit que malgrat el pas dels anys no ha perdut ni l'eficàcia, ni el seu poder, ni el seu sentit.

Per tal de fer memòria dels 60 anys de la nostra Carta, l'Equip Responsable Internacional va invitar els responsables que van servir el Moviment a nivell internacional, a reunir-se a Massabielle a la vora de París, entre el 7 i el 9 de desembre de 2007. Vam anar-hi 35 matrimonis i quatre consiliaris.

Amb molta antelació, cada participant va rebre un qüestionari relacionat amb alguns aspectes de les transformacions que el món modern havia provocat aquests darreres 60 anys en les relacions entre els esposos, tant des del punt de vista sociològic i antropològic com econòmic i religiós. Davant del panorama actual, quines respostes pot donar el Moviment a la societat i a l'Església en aquest nou segle?

La síntesi de les respostes, presentada ja en començar la trobada, ens va permetre descobrir, davant dels fenòmens constatats en l'estructura de la societat, el sentit profètic dels EMD, en tant que Moviment orientat vers el matrimoni i inspirat per l'Esperit Sant, per esdevenir ideal de santetat precisament a través de la fragilitat de l'amor humà, que uneix l'home i la dona amb el lligam sagrat del matrimoni cristià.

Després, el programa d'aquestes jornades va continuar amb una confe-

rència i el testimoni dels matrimonis que havien viscut a la vora del Pare Caffarel, que van posar de relleu els punts fonamentals del pensament i dels ideals que el nostre fundador, amb els primers matrimonis, va voler inserir entre les línies de la nostra Carta.

Igualment vam tenir el privilegi de participar en una celebració eucarística amb els matrimonis de la Super Regió França, a la mateixa església de Sant Agustí on, ja fa 60 anys, la Carta va ser promulgada oficialment.

A Massabielle també hi va haver moments forts de pregària i sobretot d'acció de gràcies. El diumenge dia 9 vam cloure els treballs amb una altra celebració eucarística, la litúrgia de la qual ens va permetre una profunda unió amb els equipers de tot el món, entonant junts un gran Te Deum per donar gràcies al Senyor pels immensos favors que ens ha concedit i per retre-li glòria per les meravelles que continua realitzant en nosaltres, matrimonis dels Equips.

Però, més que un simple passar comptes d'aquest esdeveniment històric, la trobada va ser una oportunitat única per reunir els matrimonis que, al llarg d'aquests darrers decennis, han tingut a les seves mans el destí del Moviment. Desitjariem deixar constància de les empremtes profundes que aquesta trobada ens ha deixat.

Per començar, la constatació que, a les persones posseïdes per Déu, el temps no les canvia.

Ens ha emocionat veure, sentir i admirar els matrimonis més vete-

L'exemple dels matrimonis reunits ens ha fet veure la importància del compromís amb la vida de pregària, tal com proposa la Carta

rans, la manera com porten ben arrelat al cor l'ideal de santedat conjugal, que viuen harmònicament amb les propostes de la Carta. Com s'expressen amb l'autoritat de testimonis que han cercat la trobada amb l'amor de Déu, aquest amor que ha il·luminat llurs vides, emplenant-les de vigor i conservant la solidesa de la seva unió conjugal.

Va ser admirable constatar el respecte que senten per l'obra tan ben fonamentada pels nostres fundadors i consolidada en la Carta. Amb quina fidelitat va ser acceptada i incorporada! Amb quanta integritat han fet arribar fins a nosaltres l'esperit de les regles amb tota la seva exigència, perquè, com va dir el Pare Caffarel, no podia pas ser d'altra manera ja que es tractava de presentar el matrimoni al mateix Déu.

Sobretot ens va animar molt el seu entusiasme per la causa del Moviment, el seu interès a debatre els problemes, suggerint propostes, posant de relleu els punts essencials, mirant sempre cap al futur.

L'exemple dels matrimonis reunits ens ha fet veure la importància del compromís amb la vida de pregària, tal com proposa la Carta. Aquest va ser sempre el desig del P. Caffarel, que va establir en la reunió mensual i en la vida comunitària moments propicis per buscar aquesta intimitat amb el Senyor.

Encara que la gran majoria dels participants en aquesta trobada no ens havíem vist mai -alguns els coneixíem per referències o per haver-ne llegit algun text-, a Massabielle s'ha produït el mateix prodigi que és la marca enregistrada del nostre Moviment: el triomf de la caritat fraterna. Un impressionant clima de la més pura amistat hi va ser viscut, tot va passar com si fóssim vells amics, sense prejudicis ni exclusions, sense cap barrera per l'idioma, sense preocupacions de qui coneixia millor el Moviment, sense cap presumció de qui en tenia més experiència. Vam ser purament i simplement germanes i germans.

Podríem descriure altres fets que han emplenat de joia els nostres cors, i de gratitud a Déu la nostra ànima, per l'oportunitat d'aquesta trobada. Però per acabar us podem dir que, en fer memòria dels 60 anys de la nostra Carta, hem viscut al cor del Moviment una experiència de petita Església de Jesús: Els matrimonis reunits en el seu nom, fraternalment units en la mateixa fe per celebrar la vida que l'alè del Senyor ens dona, per compartir l'amor que ve de

Déu i per intentar descobrir tots junts nous camins per al Moviment o almenys donar pistes de reflexió per afrontar millor els reptes que ens proposen aquests temps moderns.

Tenim l'esperança que, a totes les Super Regions i Regions de tot el món, aquest sigui un temps propici per donar a la nostra Carta la importància que mereix per tal que aquest esforç de reflexió, dins de cada cor d'equipier, sigui un compromís renovat vers els ideals, els mitjans i els instruments consolidats a la Carta del 8 de desembre de 1947, i puguem beure l'aigua fecunda de les inspiracions que hi són presents.

Te Deum laudamus – Lloança a Vós, Senyor. □

Silvia i Chico

ESCOLTEU-LO

Si bé els evangelis ens ofereixen innombrables paraules de Crist, només ens donen tres frases del Pare. Només per això ja haurien de ser precioses per a nosaltres. Una d'elles és un consell, l'únic consell del Pare als seus fills. Amb quina infinita, amb quina filial deferència l'hauríem de rebre i amb quina diligència l'hauríem de seguir! Aquest consell, que comporta el secret de tota santedat, és molt simple i s'expressa en una sola paraula: «Escolteu-lo» (Mt17,5), diu el Pare designant-nos el seu fill estimat.

Fer oració és, per tant, el gran acte d'obediència al Pare; és assure'ns, com la Magdalena, als peus de Crist per escoltar la seva paraula o, més ben dit, per escoltar-lo, a Ell, que ens parla. Efectivament, ens cal estar ben atents a Ell, més encara que a les seves paraules.

D'aquí es segueix que posar-nos a fer oració, a partir d'una pàgina de l'evangeli, és molt recomanable; amb la condició de llegir-la no en pla de professor de literatura, sinó en el pla d'una enamorada que, més enllà de les paraules de les cartes que rep, escolta bategar el cor del seu estimat.

Saber escoltar és un art molt difícil. El mateix Crist ens ha previngut: «Mireu, doncs, com escolteu» (Lc 8,18). Si som vora de camí, pedra o camp d'espines, la seva paraula no podrà créixer en nosaltres. Es tracta, doncs, de ser bona terra, on les llavors trobin el que els cal per néixer, desenvolupar-se i donar fruit.

Escoltar, per altra banda, no és solament un afer de la intel·ligència. És tot el nostre ésser, ànima i cos, intel·ligència i cor, imaginació, memòria i voluntat, que ha d'estar atent a la paraula de Crist, que ha d'obrir-se a ella, cedir-li el lloc, deixar-se investir, prendre, envair, donar-li una adhesió sense reserves.

Ja comprendreu perquè faig servir la paraula escoltar, en preferència a la de meditar. Té un accent més evangèlic i, sobretot, designa no una activitat solitària, sinó una trobada, un intercanvi, un cor a cor: precisament allò que és, en essència, l'oració.

Si hem de dir la veritat, sense la gràcia ningú no sabia escoltar el Crist, ja que tots som sords de naixença, fills d'una raça de sords. Però Crist, en el nostre baptisme, va pronunciar aquella paraula que, d'ençà de la guarició del sord-mut de la Decàpolis, ha obert les orelles a milions de deixebles: «Efata!» (Mc 7, 34).

Quan, per l'oració, li oferim accés, la Paraula del Crist ens converteix, ens «fa passar de la mort a la vida» (Jo 5,24), ens ressuscita; esdevé en nosaltres, per nosaltres, font brolladora, vida eterna.

Però no n'hi ha prou en escoltar la Paraula. «Benaurats, els qui escolten la Paraula de Déu –diu Jesucrist– i la guarden» (Lc 11, 28), se'n nodreixen i hi troben alegria, i la porten sempre amb ells, tal com Maria va portar l'infant que havia concebut –aquell infant que era la Paraula substancial. A través d'ella, Jesús santificava tots els qui trobava, feia saltar de joia el Baptista en les entranyes de la seva mare. Així vol fer també a través nostre.

I encara no ho hem dit tot. Aquesta Paraula escoltada, guardada, l'hem de «posar activament en pràctica» (Jm 1, 25). Amb això hem d'entendre que, al llarg del dia, cal que estem atents a la seva presència activa en nosaltres, lliurats a les seves suggestions, als seus impulsos. El seu dinamisme ens farà multiplicar les obres bones, treballar, penar, viure, morir per l'adveniment del regne del Pare. I si som fidels, la nostra joia serà molt gran, ja que Jesús va dir: «La meua mare i els meus germans són aquests, els qui escolten la paraula de Déu i la posen en obra» (Lc 8,21). □

Henri Caffarel

Que et reconeguem

Sona el telèfon. Ring ... ring ... ring ... ring ...

- Sí. Digueu!
- Ets en Pere?
- Sí. Qui ets?
- No ho endevines?
- Vejam. Parla una mica, a veure si hi caic ...

No sempre és fàcil de reconèixer la veu de qui et parla per telèfon. Quan això succeeix amb una persona ben coneguda, et sap una mica de greu, perquè t'agradaria poder respondre tot seguit amb una paraula càlida, d'amic. En canvi, mentre no saps qui et parla, et veus obligat a mantenir-te a certa distància, no fos cas que cometessis alguna inconveniència.

Sovint ens passa, Senyor, que, quan tu ens parles, nosaltres no acabem de reconèixer la teva veu. I tenim el perill de pensar com el nen d'aquest diàleg amb la seva mare:

- Mare, on és Jesús?
 - En el teu cor.
 - I en el teu també hi és?
 - Sí. En el meu cor també hi és.
 - I et parla?
 - Sí. I a tu; també et parla?
- (el fill rumia una estona; després diu:)
- No. A mi no em parla. Deu ser tímid, molt tímid ...

No. La dificultat no esta pas en tu, sinó en nosaltres que, com nens petits, absorts en els seus jocs, no senten la veu del pare o de la mare que els crida.

Fes, Senyor, que enmig de la vida, massa sovint atabalada i neguitosa, sentim la teva veu que ens parla a través dels germans (els altres venen a ser el telèfon que tu fas servir per parlar-nos; si no en fem cas, no arribarem a sentir-te).

Fes que les necessitats dels altres resonin de tal manera en el fons del nostre cor, que en sorgeixi un diàleg joiós.

Proclamar la teva resurrecció en aquest temps de Pasqua, vol dir reconèixer que avui, com fa dos mil anys, la teva veu encara ressona amb tota la força, enmig del xivarri del món. El que ens cal és saber-la reconèixer.

No ho sents?

Hi ha Algú que està trucant ...

Pere Fradera

Pensaments positius

“Aleshores l'Esperit va conduir Jesús al desert perquè el diable el temptés. Jesús dejunà quaranta dies i quaranta nits, i al final tenia fam. El temptador se li acostà i li digué:

-Si ets fill de Déu, digues que aquestes pedres es tornin pans.

Però ell li va respondre:

-L'escriptura diu: L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu.

Llavors el diable se l'enduu a la ciutat santa, el posa dalt de tot el temple i li diu:

-Si ets fill de Déu, tira't daltabaix. Diu l'escriptura: Donarà ordre als seus àngels, i et duran a les palmes de les mans perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres.

Jesús li contestà:

-També diu l'Escriptura: No temptis el Senyor, el teu Déu.

Després el diable se l'enduu dalt d'una muntanya molt alta, li mostra tots els reialmes del món i la seva glòria i li diu:

-Et donaré tot això si et prosternes i m'adores.

Li diu Jesús:

-Ves-te'n, Satanàs! Diu l'Escriptura: Adora el senyor, el teu Déu, dona culte a ell tot sol.

Llavors el diable el va deixar, i vingueren uns àngels i el servien” (Mt, 4,1-11).

Si analitzem aquest evangeli veurem que el diable intenta que Jesús pensi de forma errònia, per així apartar-lo del seu camí. Però Jesús no hi cau perquè canvia amb rapidesa cada idea negativa per una de positiva, segons el pla de Déu.

Els pensaments negatius són fàcils de tenir; els experimentem davant els problemes de la vida que no tenen solució factible (les relacions familiars tenses o les malalties cròniques o els records del passat que ens fan patir...). Aquestes idees són les causants de tot un ventall d'emocions insanes: irritació, estrès intens, tristesa o ansietat fortes. Per exemple, quan pensem que hem d'acabar una feina el mateix dia, malgrat que tenim poc temps, o és el moment d'estar amb la família, patim estrès; quan ens hem fet la idea que no aguantem un membre de la família, si el veiem, ens alterem de cop; quan a la feina hi ha un problema que no podem canviar, només de pensar-hi, ja ens posem nerviosos.

Què hem de fer per no alterar-nos i millorar tant la nostra salut psíquica com l'espiritual? Jesús ens en dóna la clau: Cada vegada que comencem a sentir-nos malament per algun pensament negatiu, canviar-lo de cop per un de positiu. Com en tot, cal un entrenament, però amb el temps, a poc a poc, en serem més hàbils i ens sentirem millor. Això és el que ens està succeint. □

LA PRESENCIA DE DÉU

EN GENERAL, QUAN UNA parella es planteja tenir un fill/a no pensa, des del primer moment, en la responsabilitat que suposa.

Ens pensem que podem fer exactament el mateix d'abans, que serà el nouvingut el que s'adaptarà a nosaltres.

Durant l'embaràs tenim prou feina a adaptar-nos a la nova situació, tot canvia ..., el cos, la casa, la relació de parella, etc. Però no ens alarmem, aquests canvis, són realment petits comparats amb els que vindran. Comencem a ser conscients de la nova situació en el moment en que entrem per la porta de casa, amb el nou membre de la família en braços de la mare o del pare. Ara ja som un més a casa!!. Ara ja no tens l'ajuda de cap infermera, tens la sensació que t'han deixat el llibre d'instruccions a dintre, que a les classes de

pre-part, això no t'ho havien explicat, ... comencem adonar-nos de què és realment ser els seus PARES.

En el nostre cas, a tot això hi varem haver de sumar un fet traumàtic.

Quan en Martí va nàixer, just després de l'expulsió, va sorgir una complicació. Vaig perdre molta sang, la meua vida va córrer perill, vaig necessitar moltes transfusions de sang.

Han passat quasi cinc mesos i a poc a poc, tots tres junts ho estem superant.

Des del primer moment que varem saber que esperàvem el nostre primer fill, l'alegria i la joia va augmentar en el nostre dia a dia i ens varem posar en mans de DÉU, que ell ens protegís.

Quan vàrem passar el part, vam demanar per què DÉU ens havia posat aquesta prova. Tot d'una no ho vam entendre, ens hi rebel·làvem. Un naixement d'un fillet sempre havia de ser un motiu d'alegria. Ara, amb el pas del temps, comencem a veure que en el nostre cas, també va ser un motiu d'alegria, DÉU ens va posar una prova i en vam sortir victoriosos.

Amb aquesta experiència, valorem molt més el dia a dia i les petites coses. Cada dia és un dia nou per en Martí i també per a nosaltres com a pares i com a família. Hem hagut d'assumir la nova situació de ser pares juntament amb la "dura" feina d'acceptar tot el que ens ha passat. Forma part del nostre bagatge com a matrimoni, i ens serveix per anar endavant.

DÉU està present cada dia a casa, cada dia és un motiu per donar gràcies.

MAI CAMINAREM SOLS. ☐

Quim, Maria Josep i Martí
Responsables equip 16 sector b
Ciutadella de menorca

FRUIT DE L'AMOR

Dia 3 de febrer la nostra filla Emma va decidir sortir de dins el ventre, que durant nou mesos l'havia acollit, i endinsar-se amb coratge i fermesa, a formar part d'aquest món i de les nostres vides. Aquell diumenge vam ser pares d'una criatura de 2.910 gr. i des d'ara, aquell moment de felicitat que Déu ens va regalar, formarà part del nostre record, com una petjada inesborrable. No obstant, el sentiment de la nostra paternitat - maternitat, neix molt més abans del dia del part. Van ser moltes les hores i el temps dedicat a parlar-ne en parella sobre el desig i la il·lusió de tenir fills, compartint dubtes, pors, inquietuds; qüestionant-nos si en sabríem de ser pares; preguntant-nos els valors que voldríem transmetre als nostres fills, i com no, també formava part del nostre diàleg, l'alegria i l'esperança d'intensificar el nostre amor, volent ser testimonis clars i vius de l'amor de Déu.

Per tant, creim que des del moment que vam començar a projectar el nostre amor, a desitjar tenir un fill, a mantenir la confiança en Déu, vam començar també a sentir que la nostra paternitat -maternitat era cada cop més forta, més capaç de fer visible el do més gran que Déu ens ha donat: el do de l'amor que és signe de vida.

Conscients que la vida és fruit de l'amor, el dia 5 de juny del 2007 vam saber que havíem de ser pares. Aquella notícia marcaria un punt i seguit en la nostra vida de parella, a partir d'aquell moment, començava per a nosaltres, una nova etapa de família, la qual intentàriem viure amb optimisme, paciència, tendresa i fé.

Sí, els nous mesos d'espera, van ser magnífics. Mare i filla van transcórrer amb normalitat l'embaràs, gaudint en tot moment d'una harmonia personal indescriptible, d'un equilibri emocional i d'una pau interior immensa. Vam

intensificar el diàleg en parella, l'atenció especial cap a la mare, i la nostra filla es va convertir en l'eix de la nostra pregària a Déu.

Quan vam saber que esperàvem una filla, ens vam asseure per pensar en el seu nom. Ho vam tenir clar des d'un principi: es diria Emma, que ve d'Emmanuel i significa Déu és en nosaltres. El nom d'Emma, reflecteix l'amor d'uns pares que viuen amb fe l'esperança cristiana.

És increïble com, sense que n'Emma hagués nascut, nosaltres ja li parlàvem com si la tinguéssim entre les nostres mans; li comunicàvem el molt que l'estimàvem sense encara haver vist el seu rostre; també li dèiem que intentàriem ser bons transmissors dels valors en que creiem i que junts formàriem una família. Palpàvem el seu cor als teixits de la mare, i ens omplien de joia els seus petits moviments, que donaven llum, color i forma al ventre que l'acollia. Se'ns esborronava la pell de veure la seva imatge mitjantant les ecografies, i els ulls se'ns omplien d'emoció de veure que el temps passava i que s'atracava el gran dia.

Preparar la bossa de l'hospital i l'habitació a casa de n'Emma també varen ser moments viscuts amb passió amb la parella.

Finalment, dia 2 de febrer a les 21 hores n'Emma decidí donar senyals de voler venir al món a través de fortes contraccions. A les 23 hores ingressàvem a l'hospital i després de tot un vespre en dansa, la nostra filla treia el seu cap i després, tot el seu petit cos, a les 7:36 del matí del dia 3.

Resumiríem aquelles hores de part en expressions com: respiracions profundes i pausades, d'altres més intensificades; moviments d'un ventre que va baixant, la mà del pare sobre els ronyons de la mare per donar calor; mirades profundes amb la parella que omplien el silenci; la sala de dilatació, les parets de la qual escoltaven també, els batecs forts i rítmics de la nostra filla; els ànims del pare cap a l'esforç d'una mare que ajuda la filla a viure i a fer camí; uns cors assereñats per la pau de Déu; l'acompanyament ferm d'un pare, que a voltes, es veia impotent davant el dolor; la senzilla pregària que el pare va fer dipositant la seva fe a les mans d'Aquell qui donà la vida pels altres; moments d'alegria que s'entremesclaven amb pinzellades de dolor; els ulls desperts de n'Emma en el moment de néixer i les espurnes dels ulls dels pares en veure-la; el cansament de la mare que es contrarestavava amb les ganes de voler abraçar aquella criatura; el plor dèbil de n'Emma que s'esborrava amb el somriure dels pares, metge i comare; l'arribada a l'habitació; telefonades, visites... I per fi, el camí cap a casa nostra, amb n'Emma als nostres braços.

Sabem que Déu ens va acompanyar en tot moment, i ara mirant la tendresa d'aquesta filla que ens ha canviat la vida i ens ha unit com a parella, no podem fer altre cosa que donar-ne gràcies. □

Rosa, Fel i Emma

EQUIPS DE JOVES

Us hem transcrit i traduït alguns fragments de la presentació que els Equips de Joves van fer en unes jornades a Madrid. És una opció que ha nascut dels propis EMD, tot i que aquí a Catalunya encara no n'hi ha cap. Si creiem que el missatge dels EMD ha estat bo per les nostres parelles, potser també ho pot ser per als joves...

Al final de l'article trobareu les adreces per a obtenir més informació.

Los ENSJ (Equipos de Nuestra Señora de Jóvenes), van sorgir fa uns trenta anys a França de fills de matrimonis dels Equips. Interessats pel que feien els seus pares, van decidir crear un moviment amb els mateixos objectius però a la seva mida (la d'un jove). D'aquesta manera sorgeixen els EMDJ, que tot i que al principi estan formats per fills de matrimonis EMD, de mica en mica van creixent i estenen-se a d'altres àmbits.

El dinamisme és bastant semblant al dels EMD. Ens reunim en grups que van de 6 a 12 joves més o menys, i també tenim, com vosaltres, la figura del consiliari. La diferència és que davant la dificultat de trobar prous capellans per a tots els equips de joves, el paper d'acompanyament l'assumeix un matrimoni dels EMD (entre altres coses perquè aquest matrimoni ja compta en el seu equip amb la figura d'un sacerdot en el qual es pot recolzar si en un moment determinat ho necessita).

Igual que vosaltres fem dues reunions al mes, una seriosa i una altra d'amistat. Les parts de la reunió també s'assemblen molt: posada en comú, tema i oració són iguals que en les vostres; com a tema d'estudi acostumem a seguir algun llibre que trobem interessant; també tenim un temari sobre la figura de Jesús que va fer un Padre Blanco de l'Àfrica molt amic nostre i que col·labora amb nosaltres.

La única diferència en aquesta reunió és que, en lloc de la vostra participació o punts d'esforç, tenim el Pla Personal de Vida, que potser és una miqueta

més concret. Es tracta d'analitzar a fons quatre aspectes de la nostra vida (Oració, Personalització, Missió -en la família i en la societat- i Participació en el Moviment). Un cop hem descobert què falla en cada un d'aquests aspectes decidim què volem canviar i com ho farem. Aquest Pla Personal de Vida es repassa en cada reunió.

Les reunions d'amistat són més variades: podem quedar per sopar, anar a jugar a alguna cosa, passar el dia fora... qualsevol cosa que contribueixi a fomentar la confiança entre els membres de l'equip.

A més d'aquestes reunions dels "equips de base", tenim reunions comunes, generalment quatre a l'any: Inici de curs, Setmana Santa, Nadal i Final de curs. També organitzem exercicis espirituals, pelegrinatges i altres actes. I cada dos anys tenim una Trobada Nacional, que s'alterna amb una Trobada Internacional. Com veieu, també en això som molt semblants, si bé en el nostre cas és una mica més intensiu, ja que la vida dels nostres equips és més curta (després d'uns cinc o sis anys de vida l'equip acostuma a desaparèixer perquè els seus membres comencen a casar-se, van a treballar fora, etc)

A Espanya ara mateix hi ha equips de joves a Almagro, Ciudad Real, Jerez de la Frontera, Màlaga, Múrcia, Sevilla i València. En moltes d'aquestes ciutats els Equips de Joves han sorgit gràcies al treball de matrimonis dels EMD que pertanyen als EDIP (Equips de Difusió, Informació i Pilotatge), o del treball conjunt de joves i EDIP.

A nivell mundial, som també a Portugal, Itàlia, França, Canadà, Estats Units, Brasil, Colòmbia, Moçambic, Síria, Liban...

Com a novetat, dir-vos que aquest any la Responsabilitat Internacional, que des de fa molt temps la tenia Portugal, ha passat a mans d'Espanya. Ens en sentim molt orgullosos i feliços! Per acabar, us donem l'adreça de les nostres pàgines d'internet per si les voleu visitar i així saber-ne una mica més, de nosaltres:

∑ La nostra pàgina: www.ensjovenes.es

∑ El nostre blog: <http://www.blog.ensjovenes.es> (hi trobareu fotografies i tota la informació sobre les nostres últimes activitats)

Per a qualsevol contacte podeu escriure a: nacional@ensjovenes.es

Esperem haver-vos ajudat a comprendre millor els Equips de Joves. Moltíssimes gràcies per la vostra col.laboració. Per tot el que necessiteu. Aquí ens teniu!

Una forta abraçada. ☐

Marciala y Mamen

Equips de Matrimonis
de la Mare de Déu

APLEC DE LES FAMÍLIES
PASQUA 2008
Terrassa, diumenge 13 d'abril
Col·legi Mare de Déu del Carme de Terrassa

CELEBRACIÓ ADVENT

Sectors Barcelona, Penedès Baix Llobregat i Maresme

El dissabte 15 de desembre ens trobarem a la Parròquia de La Pau de Barcelona equipiers dels sectors de Barcelona, Baix Llobregat Maresme i Penedès per a preparar-nos pel Nadal que s'apropava. Érem gairebé uns 200 assistents.

La xerrada organitzada ens convidava a reflexionar sobre "El Nadal obert als altres" i presentada per les Germanes dominiques Lucía i M. José Caram, amb una llarga trajectòria a països on la pobresa es troba al carrer de forma quotidiana. La germana Lucía no va poder-hi assistir per estar recuperant-se satisfactòriament d'una intervenció. Va ser, per tant, la germana María José l'encarregada de presentar-nos les seves reflexions sobre el tema.

Pensant en la pobresa, ens féu veure el consumisme que envolta avui en dia la festa del Nadal. Tot i que pot ser motiu d'alegria per a alguns, d'altres no tenen res per compartir, ni molt menys per regalar.

Ens parlà també del sentit de la nit. La festa de Nadal té l'origen en una festa pagana que simbolitza la victòria del dia sobre la nit. Llum que venç tenebres com ara el menyspreu, els enfrontaments. Sempre tenim motius pel menyspreu; avui en dia podrien ser l'alcoholisme, el jovent problemàtic...

La llum que venç tenebres està present en tot evangeli de Lluc. L'Evangeli s'anuncia als pobres, que són els preferits de Déu. I la llum s'anuncia també en les coses petites, com ho era el petit nadó en un menjadora dins d'un pessebre.

La germana María José ens va convidar a veure Déu en les coses petites, on sempre es manifesta. També ens demanà que veiéssim la glòria de Deu en els immigrants,

en els desvalguts o en els menyspreats del nostre món. Ens va fer notar que la pobresa és una situació volguda pel sistema, però que es pot modificar. Cap de nosaltres pot individualment canviar el món, però la solidaritat pot ajudar molt.

Fer Nadal és possible si veiem néixer Jesús en les coses petites o en els pobres i desvalguts. I l'Església hauria de fer-se servidora dels pobres: molt cops no ha estat testimoni de l'amor de Déu.

Nadal ens ha de fer veure Déu fet home i caminant entre nosaltres. El gest de cadascú pot fer canviar el rostre del món. Podem canviar la consciència, no la història.

Un cop acabada la exposició, va començar un torn de precís i preguntes; hi planava un sentiment estès d'impotència davant les condicions de vida dels pobres, i més encara quan són d'altres continents. La germana María José ens demanà que destinéssim una mica del nostre temps als altres, a participar en col·lectius solidaris, parròquies, ONGs, etc, ja que, qui dona vida als altres, dóna culte a Déu. També podem crear un espai d'esplai, de contemplació.

A continuació l'Eduard Monllor i la Fàtima Moya ens van fer una exposició sobre l'actualitat del moviment, dia d'haver, EDIPs, Web.

L'Eucaristia va ser concelebrada pels pares Gaspar Borda, Josep Massana i Josep López.

Al final, com tota festa que es prengui com a tal, un petit pisolabis per a començar a gaudir del Nadal. □

Albert Mascaró

I JORNADES DE FORMACIÓ D'EQUIPS NOUS

Eduard Roca - Natalia Vivancos, i Sisco Casado - Susanna Pellissa

Aquestes jornades es van dur a terme els dies 27, 28 i 29 d'abril a El Escorial (Madrid) i hi van participar dos matrimonis de la Regió de Catalunya i Menorca: l'Eduard Roca -Natalia Vivancos, i Sisco Casado-Susanna Pellissa; tots dos del nou equip de La Ribera d'Ebre (diòcesi de Tortosa).

Les jornades eren dirigides a equips que haguessin acabat ja el pilotatge, i així poder treballar i aprofundir en els sis punts d'esforç i entrar al Moviment amb més convicció, en tenir-ne un millor coneixement.

Van ser realitzades per un matrimoni espanyol juntament amb un altre portuguès i un sacerdot consiliari. Van assistir a les jornades 30 matrimonis, 25 nens/es i 2 consiliaris.

Cal destacar la bona organització, el saber estar de tots i el caliu que ens esperava per part de tothom com ja ve sent habitual en aquests casos, també cal destacar el grau d'enriquiment i de coneixement per part de tots així com l'intercanvi d'opinions per poder constatar que tenim les mateixes dificultats per dur a terme els punts d'esforç.

Es va treballar amb dinàmiques, casos pràctics i exemples. Sempre amb grups de cinc o sis matrimonis i això ens va fer adonar que

tots els grups, siguin d'on siguin, són més o menys iguals i amb les mateixes coses bones i no tan bones.

Es va remarcar molt la importància de preparar bé les reunions a casa i d'aportar-ho sempre tot al grup per al seu bon funcionament i així millorar com a parella i com a equip, que és la sensació que hem tret nosaltres d'aquesta experiència. Hi va haver moments de treball, pregària fins i tot temps per una gran vetllada el dissabte a la nit on vam haver de realitzar una petita "gimcana-teatre" amb unes petites proves que ens va fer realitzar la organització.

I com a bons cristians vàrem celebrar una gran Eucaristia el Diumenge, dia del Senyor, com a punt i final del tres dies de trobada formant entre tots una gran comunitat, que a la fi és el que som amb els nostres propis grups, una comunitat de creients.

Per això voldríem animar a tots els membres de grups d'equips nous que, quan es tornin a fer trobades com aquesta, no desaproveixin l'oportunitat d'anar-hi, ja que és una experiència molt enriquidora tant a nivell de parella com a nivell individual.

L'EXPERIÈNCIA RELIGIOSA EN LA NOVA SITUACIÓ DEL "PLURALISME".

EL DIUMENGE 3 DE FEBRER el Sector H de Barcelona va organitzar el recés anual al seminari de Martí Codolar. Aquest any es va convidar a Ramon M Nogués, escolapi, sacerdot, doctor en Biologia per la Universitat de Barcelona i catedràtic de la Unitat d'Antropologia Biològica a la Facultat de Ciències i a la de Ciències de l'Educació de la Universitat Autònoma de Barcelona. El seu llibre més recent, "Déus, creences i neurones: un acostament científic a la religió", explora la visió de les religions des del punt de vista de la neurobiologia. Des d'aquest complex bagatge ens va donar una xerrada sota el títol L'EXPERIÈNCIA RELIGIOSA EN LA NOVA SITUACIÓ DEL "PLURALISME", a partir de la qual es va fer una reflexió per grups.

El recés va acabar amb l'Eucaristia a la tarda, celebrada per Mn Vergés, consiliari del sector.

Presentem un resum de la conferència de Mn Nogués, que als que hi varem assistir ens va generar la sensació de necessitat de canvi urgent. Cal llegir els signes dels temps...

Hi ha una modificació de l'experiència religiosa en un món canviant que afecta la família, i els sistemes econòmic, polític i social. Les noves generacions es trobaran amb canvis de signe diferent:

Trencament en la transmissió de la fe. Catalunya és avui el país més secularitzat d'Europa. Els joves no reben el missatge cristià. A les escoles no s'informa de la pròpia cultura religiosa.

Gran mobilitat de la gent. Uns per turisme, altres per feina. Vivim en un món religiosament plural.

Fi de la cristiandat. El maridatge entre Església i institucions s'ha acabat.

Crisi del llenguatge. El llenguatge aguanta les conviccions. Si amb el llenguatge no ens en sortim, les conviccions es perdran.

REPLANTEJAMENTS A FER

La militància, tal com abans l'enténem, s'ha acabat. Ara ens cal tenir en compte diferents aspectes:

Saber de què parlem: una cosa és parlar de Déu, una altra és parlar de fe, i una altra cosa diferent és parlar de creences, que varien molt amb el temps.

Quan al concepte religió: hi ha la religió catòlica, la islàmica, la protestant, la budista... (El partit comunista de Xina està rehabilitant Confuci perquè té por que tota la societat se li quedi sense referències. Cosa que també passa a la Rússia de Putin, amb la religió ortodoxa).

Cal distingir entre veritats, altres que no ho són tant. I mentides. I saber

interpretar i adaptar el llenguatge, perquè el llenguatge de la fe se'ns ha quedat de molt difícil significació, per exemple, en relació amb el llenguatge cultural, que és un llenguatge de caràcter descriptiu, i per tant científic

Haurem de fer, doncs, noves interpretacions amb llenguatges no descriptius, sinó poètics per parlar sobre Déu i sobre què vol de nosaltres. Sempre poso una comparació: un noi s'enamora d'una noia, imagineu un diàleg científic sobre el seu amor i un diàleg de poema. Dic això perquè no ens ha de fer cap por que el llenguatge religiós sigui tractat com llenguatge poètic. I ens hi hem d'acostumar perquè a nosaltres ens el van donar com a llenguatge descriptiu, i no: en la nostra cultura això ja no és un llenguatge descriptiu, és un llenguatge poètic. Per tant, quan jo dic Jesús és el Fill de Déu, dic la veritat? Sí, Jesús és Fill de Déu! M'ho crec perfectament. Què vol dir que Jesús és Fill de Déu? Vol dir una cosa molt important, tan important que no l'entenc. Me la crec, però no l'entenc, i això és lògic perquè és un misteri, estem en el Misteri de Déu. Un fill, d'alguna manera, em pot donar una bona imatge del pare. Jo crec que, de totes les imatges que tenim de Déu, aquesta és la millor. Jesús és Fill de Déu. Perfecte. Ara, és una altra manera d'entendre-ho, he hagut de corregir el tractament que faig del llenguatge.

Teologia del pluralisme. I a mi em sembla que el cristianisme ben entès és el més alliberador dins del món de la religió. Ara, jo crec que dins de l'islam o el budisme o qualsevol altra religió hi ha experiències religioses

OPINIONS I VALORACIONS DE LA NOSTRA ESTADA A MADRID

JORNADES DE FORMACIÓ DE SEGON GRAU.

La convocatòria i l'objectiu de les jornades organitzades pels responsables de la Super-regional, Rosa López i Carlos Colina, es van celebrar el divendres 30 de novembre, festivitat de Sant Andreu, "pescador d'homes de bona voluntat", 1 i 2 de desembre.

El sopar, la pregària conjunta i la presentació ens va introduir en un clima de comunicació, i amb la il·lusió de començar un camí de formació conjunta del Moviment. Nosaltres volíem aprendre dels que són en marxa dins el Moviment i augmentar la seguretat de les nostres petites petjades.

Temàtiques de les Jornades:

Els temes foren molt ben exposats pel matrimoni: José Manuel i Teresa Izquierdo-Romero (Sector Múrcia)

1.- *La responsabilitat en els EMD /ENS*

2.- *Actituds i formes, fruits, nivells de la responsabilitat en els ENS. L'acolliment en els ENS*

3.- *La Missió dels ENS avui.*

- Varen ser molt rics en continguts, il·lustrats constantment amb les citacions de l'Evangelí, fets viscuts, i referències teòriques que, amb una actitud senzilla i a l'hora entenedora, van fer transcórrer el temps d'una manera molt profitosa.
- De l'exposició conjunta del matrimoni cal remarcar les diferències notables de cadascú, però amb una complicitat harmònica que es complementava i feia ressaltar la diversitat dintre de la unitat. Van saber provocar el somriure a la resta de matrimonis que compartíem la sala, sabedors que la vida real és motiu de dificultats. I van demostrar que dins de la diferència hi regnava l'amor. L'Amor del Crist que ens demana ser testimoni en aquest pas per la terra.
- El seu encoratjament, sempre amb un somriure a flor de llavi, va ser constant. I, nosaltres, amb un altre somriure, reflexionàvem: "farem el que podem".
- Les trobades dels grups, en espais que portaven per nom els Sants Evangelistes i els Arcàngels, varen estar embolcallades per la força de l'esperit, vam intercanviar una pluja d'idees, així com la joia de conèixer-nos. No van ser tan sols uns espais teòrics, sinó un intercanvi de breus moments d'amistat. Ara recordem cares, preocupacions, il·lusions de les seves vides i, sobretot, de ser responsables dels Equips de Sector. Les seves i les nostres dificultats són paral·leles i no ens ha de faltar l'encoratjament, amb l'ajuda de la Mare de Déu per poder seguir endavant.
- Les pregàries, les vetlles i la Missa a la capella, totes sentides, participatives i preparades, varen ser la força d'un Moviment que camina, prega i comparteix amb el poble de Déu. Les nostres petites ànimes s'enriquien d'una llum que és gràcia del Déu Pare.
- El nostre agraïment a Ell, - Pare Bondadós-, a la Mare de Déu i a tots els organitzadors.

d'alta qualitat perfectament comparables a la meua, gent que és molt millor que jo mateix: Déu és un paisatge inabastable; tenim quantitat de finestres diferents per observar el mateix el paisatge; no obstant, hi ha una finestra per on es veu molt bé, que és la nostra

L'antropologia serà el nou criteri per a la teologia. Perquè Déu, n'estem absolutament convençuts, no té cap altre interès sobre l'home, que no sigui l'home. Ja ho deia Sant Ireneu: La Glòria de Déu, un home vivent. És a dir, l'home i la dona, més lliures, més amorosos, això és el que vol Déu.

Institucions dignes de crèdit. L'Església no ha de tenir ambaixadors amb estatut de diplomàtic a la major part de països del món. Això és, no només aliè a l'evangelí, sinó absolutament contrari. Per tant hem de fer una institució digna de crèdit. Deixar-se de títols i de vestuaris pomposos.

Els problemes fonamentals de la vida són iguals per tothom. La gent es pregunta que vol dir el mal, que vol dir el dolor, que vol dir estimar-se, que vol dir morir. L'experiència religiosa pot afegir molta riquesa a totes aquestes preguntes, però s'ha de saber plantejar molt bé. Dir-los que Déu els acompanyarà. No criminalitzar, prohibir, anatemitzar...

Resumint, jo crec que el futur que tenim és ser místics, amb una experiència religiosa fonda, institucionalment lliure i molt rica en invincacions. □

CMF

Durant la Trobada General es van treballar diversos aspectes de la relació conjugal en forma de "tallers": Taller de la CORPOREÏTAT, la INTIMITAT, de la FIDELITAT, de l'AUTEN-TICITAT, de la LLIBERTAT, de la COMUNI-TAT, de la SOLIDARITAT de l'ESCOLTA, de les RELACIONS PARES-FILLS, de la FE, de la PASTORAL FAMI-LIAR, de la PREGÀRIA, de la MISSIÓ i de la de la PAU. Ja us en hem presentat alguns en el números ante-riors; us oferim el guió i resum d'alguns tallers més de què disposem.

TALLER DE LA PAU

Coordina: Santiago Camós, Justícia i Pau de Tarragona

DUES PERSPECTIVES COMPLEMENTÀRIES:

- La pau dins la família. Com es fa, com es viu.
- La família com a element de pau social. Què aporta a la societat.

En tot cas, què vol dir pau, quan hi ha pau? Seguirem l'ensenyament pontifici, a través dels mis-satges del Dia Mundial de la Pau:

- pau i justícia
- pau i llibertat
- pau i drets humans
- pau i veritat
- pau i amor

Caldrà aplicar a la família tots aquests criteris que defineixen la pau:

- Dins de la família, és dir, en les relacions de parella, en les relacions entre pares i fills i entre els fills, amb altres ele-ments familiars (avis, tiets....)
- Cap enfora, com a transmissió d'uns valors lligats a la pau als fills emancipats i unes noves famílies, i a la societat en general.

Resum:

En aquest taller, que es va celebrar el dia 17 de març, dintre de la Trobada General dels EMD, el coordinador Santiago Camós de Justícia i Pau de Tarragona, va remarcar els diferents aspectes que te la pau dins la família i la societat.

Cada any el primer de gener es celebra el Dia Mundial de la Pau i any darrera any es va enriquint, així doncs la justícia, la llibertat, els drets humans, l'amor i la veritat, són aquells temes que ens condueixen cap a la pau. Cada any es destaca un tema concret.

No treballa per la pau qui no fomen-ta la veritat i sense tots aquests no hi ha pau. Fa falta una pau interior, també denominada serenor, per poder estar en pau amb els altres i portar-nos a la felicitat. Ajudant els altres és com se'n va aprenent, hi ha claus de la felicitat com la acceptació i l'empatia que col·laboren a incre-mentar la pau. Un altre aspecte que ens fa feliços és quan ens adonem que Déu ens estima i és la base que tenim com a felicitat i amor per fomentar la pau.

El matrimoni com a comunitat d'a-mor i la família com a exemple de pau envers als fills, l'armistici amb ells és la millor manera d'ensenyar-los el model de pau d'una forma domèstica i educadora.

Estimar és voler el bé dels altres, des del cor i amb voluntat de perdonar

"no li desitjo cap mal al que em fa mal". L'amor es manifesta amb paraules, gestos (somriures, mira-des, carícies, regals, complicitat...) i en els petits detalls de cada dia.

El senyor Santiago Camós va des-criure l'evolució de l'amor de la parella com a un volcà al principi que després es va convertint en un amor més profund i ho va fer mit-jançant un exemple: "abans quan li tocava la cama a la esposa li feia trontollar tot el cos i ara quan li toco és com si em toques la meva cama; però si li haguessin que tallar seria com si me la tallessin a mi".

Quant a l'educació dels fills, ells aprenen allò que veuen en la família; sacrifici per l'altre i estimació a l'al-tre.

Hi ha d'haver un equilibri en la comunicació de la família: **parlar** de les coses que ens preocupen, **callar** quan convingui i **escoltar** sabent interpretar allò que ens diuen (pro-blemes i alegries de l'altre), mirant-los als ulls i no al rellotge.

És important el sentit de l'humor, no és contradictori si sé sap trobar el moment oportú, s'han de saber guardar els secrets i s'han de saber també respectar els silencis i el que és més important, regalar el nostre temps.

Que fem per estar junts? Es va par-lar de la decadència de la sala d'es-tar com a lloc de comunicació i espai de lleure, dels televisors i els ordina-

dors i com ens aïllen dels altres, i que no s'ha de perdre la referència de compartir espais.

Envers la justícia dins la família, es va definir com "donar a cadascú allò que li correspon", tothom té dret a ser estimat i a cada un tal com és, cal acceptar les diferències, tots som diferents, els fills tenen dret a escollir la seva vida (no són nostres) i hem de fomentar la seva **independència**, hem de potenciar la igualtat de **drets** i la vida amb dignitat. Hem de fomentar la **no violència**, ni física ni psíquica.

Si els nens no s'han sentit estimats, difícilment estimaran i hem de pensar que la família és el primer lloc de sociabilitat, després està l'escola i el treball.

A alguns presos, comentà Camós, els han fallat els tres pilars principals, la família, l'escola i el treball, que són els tres àmbits de formació principal. "Com poden tindre hàbits, com llevar-se cada matí i tots el dies fer el mateix, si no ho han fet des de petits? Si estan desestructurats des de l'inici". A obeir i tindre responsabilitats se n'ha d'aprendre des de petits.

També és la família la que ha de col·laborar amb l'escola perquè el nen es desenvolupi amb valors com la **gratuitat**, ajudar els altres és la mostra d'amor per aconseguir coses insospitades, la **voluntarietat**, a l'escola ajudant al que està endarrerit, a aquelles persones grises que els fa falta que se'ls faci costat; i en la família ajudant els pares, els germans, els avis, etc... ajudar perquè sí, sense res a canvi.

Un altre aspecte és el **respecte**, avui dia encara és vigent l'ús de la força i hauriem d'introduir el respecte com a base d'una recerca constant per construir pau, una pau social i sociopolítica.

Què és pot fer des de l'Església? En el taller es va tractar d'aquest tema, i es va arribar a la conclusió dels presents que la resposta era fer-ho amb coherència i testimoni.

La pau és fruit de la llibertat, hi ha un espai d'espiritualitat personal que fa que aquesta intimitat no es trenqui.

Etiquetant els altres fem que es perdi l'identitat de cadascú.

Una pau basada en la mentida no és veritable, encara que en el taller es va fer la pregunta, s'ha de dir sempre la veritat?. I la conclusió va ser, que no sempre, ja que pot fer mal.

Es va comentar també que els avis són el més clar exemple de voluntarietat i gratuïtat.

Hem de tenir les portes obertes als fills perquè tornin acompanyats i sempre es sentin com a casa seva. A la família, no ha de preocupar-li altres formes de convivència, sempre que estiguin basades en l'amor i acceptem que si hi ha amor Déu ho veu bé.

Com sempre va faltar temps per aprofundir en el tema, encara que va ser molt enriquidor. □

No treballa per la pau qui no fomenta la veritat
i sense tots aquests nohi ha pau. Fa falta una pau
interior, també denominada serenor, per poder
estar en pau amb els altres i portar-nos a la felicitat.

TALLER DE LA MISSIÓ

Coordina: Francesc Torras i Ma. Àngels Busom. Terrassa-13

Tres nivells de diàleg:

1. Què s'entén per "missió"
2. Pinzellades evangèliques sobre la missió. Compromís personal.
3. La missió viscuda en parella (Matrimonis EMD)

1. "Des del començament de la seva vida pública, Jesús va escollir dotze homes per anar amb ell i participar de la seva missió. Els donà part de la seva autoritat «i els envià a proclamar el Regne de Déu» (Lc. 9,2). «Com el pare m'ha enviat, així us envio a vosaltres» (Jn.20,21.)" (Catecisme de l'E.C.)

- Creieu que a l'Església està prou activat el sentit de "missió"? Amb quines dificultats topem a l'hora de sentir l'Església com a "producte" propi susceptible de fer-ne "propaganda"?

2. Ésser missioner implicarà viure l'Evangeli amb radicalitat. Aquest és el rept.

- L'Evangeli diu: "*Feliços els pobres en l'esperit: d'ells és el Regne del cel*".

Però el món diu: la confiança està en el nostre poder adquisitiu. "tot el que vulgueu mentre no ens toquin la butxaca...". El 40 % de la població mundial viu en la pobresa estricta. Espanya és el 8è país entre els 25 països més rics del món. Amb tot, més de 8'5 milions d'espanyols viuen sota el llindar de la pobresa...

- L'Evangeli diu: "*Feliços els qui tenen fam i set de ser justos: Déu els saciarà*" (Aquí "justícia" és fidelitat total a la voluntat de Déu).

Però a la societat es viu un altre criteri. L'home és el centre, i pretén viure sense cap vinculació a cap altre criteri que no siguin els seus gustos o plantejaments. És autònom i no ha de donar comptes a ningú, molts cops ni a la seva pròpia consciència.

L'expressió "*Alabat sigui Déu!*" davant fets que no s'hi por arribar ja ha desaparegut del llenguatge col·loquial...

- L'Evangeli diu: "*Vosaltres sou la sal de la terra... Vosaltres sou la llum del món*".

Però el món diu: fes allò que et sembli. Ningú està pendent de tu. Admirarem els que surten a les pàgines de certes revistes; ells són criteri de què és ser "llum" del món... Has de fer totes les experiències possibles. Tu sempre el "primer". L'anonimat de

les nostres ciutats facilita que no et sentis coaccionat per a res. No hi ha sentit de la militància per a res ni de ningú. Els compromisos tenen data de caducitat...

- L'Evangeli diu: "*Feliços els compassius: Déu se'n compadirà*" "*Compassió*" vol dir adonar-se del que passa necessitat i perdonar els qui han comès una ofensa.

Però la nostra societat –la del primer món– no és l'humus més adequat perquè hi creixi allò que expressem amb la frase: "*Aquell és una persona de bons sentiments*". L'agressivitat és factor indispensable en la lluita per aconseguir llocs de més prestigi i de més remuneració, fins i tot llocs de servei –tota una contradicció–. Perdonar és una paraula que no "*sona*". I què hem de dir de la confrontació? La tenim a nivell de carrer...

Tot l'Evangeli té una "*contrapartida*", una "*contesta*" de part de la societat.

"*Missió del cristià*" voldrà dir ser valent davant d'aquestes contradiccions, entomar-les. Aquí apareix la comunitat, perquè tots sols és quasi impossible.

3. La missió viscuda en parella (Matrimonis EMD).

En el matrimoni cristià hi apareixen totes les virtuts cristianes. És com una escola de vida humana i cristiana. Hi apareixen valors com: l'amor, el respecte, l'escolta, el perdó, el servei, el diàleg, el compartir, l'atenció, la donació, la transmissió de conceptes culturals i morals, la fidelitat, la perseverança, la primera idea de Déu pels fills, etc. etc.

El matrimoni cristià ha de ser "*mestre*" en aquestes assignatures. És la seva missió.

Però també sabem que, tal com respira la societat, no és un programa fàcil; que mai com ara "*allò*" de fora s'infiltra en el clos familiar i desestabilitza moltes de les seves petites i grans estructures, des dels seus horaris, fins a l'estabilitat de la mateixa parella...

La missió del matrimoni cristià és de gran valor i transcendència en el món d'avui. Sovint aquesta missió es converteix en una "*creu*" compartida per la parella...

"*Fill, et buscàvem! Que no sabíeu que era a la casa del meu Pare?*" Manifestació d'autoritat i resposta de diàleg. Tot un equilibri.

Per la parella cristiana la seva missió ha d'esdeve-

nir un motiu de pregària i de confiança en la labor que no fan sols sinó amb Déu Pare.

Resum

Después de una introducción de Francesc y Mª Angels que coordinaron la reunión y una breve presentación de los asistentes, siete matrimonios y un consiliario, se abordaron los tres niveles propuestos para el diálogo:

- *Qué se entiende por misión*
- *Pinceladas evangélicas sobre la misión.*
Compromiso personal
- *La misión vivida en pareja.*

Se expone a continuación un resumen de las ideas expuestas:

Nuestra misión es llevar a Jesucristo al mundo y la forma de hacerlo es con el amor. La forma de la misión es el amor. Hay una necesidad de salir de nosotros mismos, de comunicarnos.

Para la misión es preciso un convencimiento interno como primer requisito y las dificultades no deben ser un escudo para no actuar sino un aliado para buscar soluciones.

A los miembros de la Iglesia nos falta marketing y puede que lo que hayamos predicado no esté en consonancia con nuestro comportamiento. Nos falta la donación personal y de pareja.

La misión comporta vivir el Evangelio con radica-

lidad y ello nos lleva a ser muy sensibles a la situación del mundo hoy. Dios nos pide el compromiso con los demás, teniendo presente la marginación, la droga, los centros penitenciarios...

Los pobres no son solo los que carecen de medios económicos suficientes, pues hay también tipos de ciegos y de sordos en los jóvenes y en las parejas.

Aunque vivamos el Evangelio con radicalidad existe el problema de los hijos que no siguen el camino de los padres ni aprovechan su experiencia religiosa, aunque muestran valores cristianos. Nuestros hijos no encuentran su lugar en la Iglesia. A los jóvenes se les debe proponer un compromiso fuerte.

Tenemos el tesoro de vivir la fe acompañados por los demás.

Como matrimonios debemos profundizar en la espiritualidad conyugal y ofrecer ésta a los demás.

Se comenta el compromiso de dos matrimonios gracias al cual se hizo un cambio de horario de comida en un centro de religiosas de la Madre Teresa de Calcuta.

Tenemos una misión como equipo y como movimiento que es valorar el sacramento del matrimonio, ser signos del amor de Dios.

Debemos crear espacios de experiencia de Dios y convidar a otros a compartirlos. Se comentó la experiencia de Taizé. □

Enrique Manzanilla y Marisa Blazquez,
Barcelona-176

TALLER DE LA INTIMITAT

Coordina: Vicente Alfonso Calatayud, Universitat Ramon Llull

Objectius

- Fer una observació general de les dimensions de la persona.
- Situar la dimensió "interior" de la persona.
- Treballar la interioritat a través de diferents propostes: Cos, text i imatge.
- Proposar i compartir espais per el creixement interior en parella.

Breu descripció del taller

A través del coneixement d'un mateix, de la pròpia interioritat, resulta més fàcil trobar aquell espai on el silenci és pregunta i resposta, és final i punt de partida, és pau i reacció, ets tu i és Déu...

Passos que donarem

- El temple de Jerusalem com a exemple espiritual de les dimensions humanes.
- Textos on veure Déu
- Imatges on llegir la vida interior

Resum

Aquest taller, al qual vam assistir una quinzena de persones, tenia per objectiu:

- Fer una observació general de les dimensions de la persona.
- Situar la dimensió "interior" de la persona.
- Treballar la interioritat a través de diferents propostes: cos, text i imatges.
- Proposar i compartir espais per al creixement interior en parella.

Per aconseguir aquest objectiu, el coordinador va fer servir diferents recursos. Llegir o escoltar textos molt suggerents i anar-los meditant i comentant. Analitzar a través d'imatges què entenem per "intimitat" o "interioritat". I fer una pràctica de corporeïtat, en què les mans i els ulls es posessin en contacte amb el cos i els ulls de la parella, mirant d'acostar-se a la realitat profunda de l'altre jo.

"A través del coneixement d'un mateix, de la pròpia interioritat, resulta més fàcil trobar aquell espai on el silenci és pregunta i resposta, és final i punt de partida, és pau i reacció, ets tu i és Déu..."

El matrimoni (del llibre "El Profeta" de Khalil Gibran).

"Vau néixer junts i junts per a sempre.

Estareu junts quan les ales blanques de la mort dispersin els vostres dies.

Sí, estareu junts en la memòria silenciosa de Déu.

Però deixeu que hi hagi espai en la vostra proximitat.

I deixeu que el vent del cel balli enmig vostre.

Estimeu-vos l'un a l'altre, però no feu de l'amor un lligam.

Que sigui, més aviat, un mar movable entre les costes de les vostres ànimes.

Ompliu-vos l'un a l'altre la copa, però no begueu d'una sola copa.

Doneu-vos l'un a l'altre el pa, però no mengeu el mateix bocí.

Doneu el vostre cor, però no perquè el vostre company el tingui,

ja que només la mà de la Vida pot contenir dos cors.

I estigueu junts, però no massa junts,

perquè els pilans del temple estan separats.

I, ni el roure, creix sota l'ombra del xiprer, ni el xiprer sota la del roure." □

Carme Meix i Miquel Barrobés
Barcelona-98

Silenci del cor

(*EL SILENCI: Renovar la pregària*)

Montserrat Viñas, osb - Abadessa del Monestir de St. Benet de Montserrat)

El silenci del cor és el que tota persona consagrada, tot cristià autèntic desitja. És un silenci profund, un silenci interior, malgrat el soroll exterior; és un silenci de retrobament amb un mateix, d'aquietament. Diu Tagore: "La flor pregunta al fruit: On ets? I el fruit li contesta: DINS TEU". Per això el silenci és presència. Tota la vida està dins nostre, ens és donada. Pel silenci aprenem l'art d'escoltar el Déu-Amor que se'ns vol comunicar. "Para l'orella del teu cor", ens diu sant Benet. I és en aquest silenci interior on acollim la paraula. Per això, el silenci profund sols és possible quan la persona ha guanyat la batalla de la pròpia vida. S'ha alliberat de tot el que no la deixa ser ella mateixa, la batalla per prendre consciència de la seva realitat, per dominar-se. Aquest silenci del cor no és per fugir, sinó per trobar; no és per dormir, sinó per despertar.

Aquest silenci és una experiència extraordinària ja que, trobant-te tu i trobant Déu, tot canvia. Esdevens capaç de relacionar-te amb el teu entorn i amb els altres amb llibertat; ja no depens de res ni de ningú. Tot esdevé important en tant que està arrelat en la pròpia identitat, en el propi centre, on Déu és i ens parla.

La dificultat que tots experimentem, quan volem fer aquest silenci, és la constatació de la inèrcia que hi ha en la nostra vida, de la força que els hàbits tenen en nosaltres, del poc que som nosaltres mateixos. Obligar-se a descobrir el silenci és dirigir-se vers la pròpia identitat, vers l'anhel que tenim de Déu. La persona no pot entrar en aquest santuari, que és el silenci, si no està realment interessada per Déu. Si la persona, en el fons, està interessada per les coses de la seva vida, està pendent dels seus problemes, dels seus desigs, dels seus temors, aquests seran una barrera que li dificultarà arribar al silenci. Al silenci del cor, solament s'hi arriba quan tota la resta calla. I es calla, es pacifica, quan l'interès de la ment, del cor i de la voluntat per descobrir la Veritat, la Realitat, el Déu-Amor, és superior a tot.

El silenci del cor és fruit de la humilitat, aparentment no s'hi veu res. La persona que sap guardar aquest silenci interior és una persona senzilla, no té façana, no vol sobresortir, no ho necessita. Vaig llegir una frase de l'Alcorà que diu: "Fes la teva casa de manera que no provoquis l'enveja del teu veí". L'autor que cita aquest text diu que hauríem de ser com els patis de Còrdova que per fora tenen una façana llisa, simple, però que per dintre estan plens de flors, que són una joia i un esclat de colors. Si vivim amb profunditat aquest misteri d'amor que se'ns manifesta constantment en l'íntim del nostre cor, sentirem la necessitat d'aquest silenci ple que ens permet copsar la paraula contínua i eficaç que ressona en l'avui de Déu i en l'ara del temps. Les altres moltes paraules no eviten el pecat.

TROBADA RESPONSABLES EQUIPS SECTOR BARCELONA A-L

EL SECTOR BARCELONA A-L hem celebrat amb els responsables de cada Equip una trobada i com a objectiu el de tenir un diàleg i una coneixença fluïda amb tots els Equips. Som 15 més un, dels quals 9 de Barcelona i 6 de Mataró-Llavaneres -55 parelles i 9 vídues més 12 consiliaris-.

Aquestes trobades tingueren lloc el dia 26 de gener els Equips de Barcelona als locals d'EMD, i 8 de febrer els residents a Mataró a la Parròquia Mare de Déu de Montserrat.

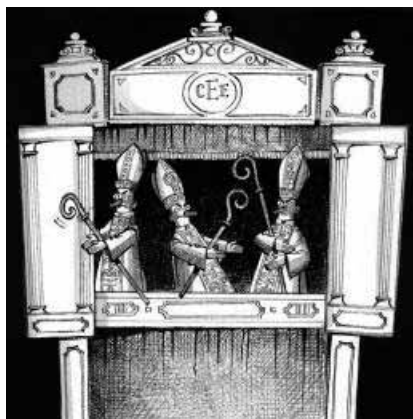
La viva participació ens va enriquir a tothom. El compartir experiències, posar sobre taula els nostres punts de vista i el treball del dia a dia, el diàleg i reflexions ens encoratja. No hem de tancar-nos a casa. Cal fer-nos presents enmig del món, participant en la vida normal dels homes i dones d'avui.

Remarquem que el Sector ha augmentat en un Equip nou, Premià de Dalt, que encara no coneixem i esperem trobar-nos molt aviat. Sigueu ben vinguts i acollits. □

Responsables Sector Barcelona A-L

ELS BISBES I ZP

S'ha suscitat un gran escàndol perquè els bisbes espanyols han recomanat, més o menys implícitament, que no es voti el PSOE. Bé, i què s'esperaven Zapatero i el seu partit? Després d'una legislatura curulla de mesures que xoquen amb la doctrina catòlica (divorci exprés, assignatura d'educació per a la ciutadania, matrimoni homosexual, etc.), els socialistes no poden pretendre que els bisbes, i menys aquests bisbes, piquin de mans. No estic dient amb això, ni: a) que estigui d'acord amb el que diuen els bisbes: és més, en la majoria de coses no hi coincideixo; ni: b) que pensí que els bisbes espanyols no han fet i ara fan també, sent-ne a més plenament conscients, el joc al PP. El que sí que afirmo és que, com en la seva última i famosa nota argumenten, els bisbes han de poder expressar amb llibertat i respecte els seus punts de vista i les seves propostes. En tal cosa consisteix precisament la democràcia liberal. I també poden els bisbes, si ho creuen convenient, recomanar o desaconsellar el vot per a un o altre partit, com ho pot fer, per exemple, un col·lectiu d'immigrants, una patronal o una associació d'actors. Els problemes que la seva actitud els pugui provocar entre ells o amb la seva parròquia és cosa seva. El PSOE pot replicar i criticar els bisbes, per descomptat. En canvi, el que no pot fer Zapatero és fer cas a Alfonso Guerra i, en represàlia, trencar els acords entre Espanya i la Santa Seu. Perquè demostraria molt poca tolerància a la crítica i, sobretot, perquè estaria mesclant barrejerament els interessos particulars del PSOE amb els interessos de l'Estat..

Marçal Sintès / m.sintes@hotmail.com

EL DOCUMENT DE LA CEE ARRAN DE LES ELECCIONS

(Fragment d'una notícia publicada al diari AVUI, pàgina 26. Divendres, 8 de febrer del 2008)

DEU VEGADES PATÈTIC

CRISTINA LOSANTOS

Σ [...] AQUEST PAPER DETERMINANT de la CEE [Conferència Episcopal Espanyola] sobre la veu dels bisbes catalans -que, per cert, tenen una autoritat absoluta i independent al seu bisbat, si és que la volen exercir- és especialment dolorosa a Catalunya, on fins fa poc havia existit una Església catalana. La pèrdua de veu pròpia i el procés contrari a l'Evangeli de "desencarnació" respecte de la societat catalana és patètic. Com també és patètic l'"espiritualisme escapista" que practiquen per evitar topar amb la realitat. A casa, gasten pietisme, i la política la deixen per a la CEE i la COPE. Davant d'aquest panorama, no és gens estrany que l'abat de Montserrat se senti cridat a televisar la seva homília per tal de retornar, si no una certa dignitat al que queda d'Església catalana, com a mínim una certa tranquil·litat d'esperit als catòlics catalans.[...]

Salvador Cardús i Ros / Sociòleg i periodista / salvador.cardus@uab.cat

Jordi Pujol MEMÒRIES (1930-1980)

Jordi Pujol

AQUEST QUE COMENTO AVUI és un llibre diferent als que acostumo a ressenyar. Per tant, he estat dubtosa de fer-ho pel temor que pogués ser considerat una inclinació política cap a aquest personatge, cosa ben aliena als propòsits d'aquesta publicació. Però a la fi m'hi he decidit perquè –a part d'explicar-nos com va viure i va actuar el biografat des del seu naixement fins que va ser investit president de la Generalitat-, aquest llibre és un testimoni d'un cristià que no només no amaga la seva convicció religiosa sinó que la posa a la base de la seva conducta. I això, en un temps d'incrença i laïcisme manifestos, és molt d'agrair. I també quan ens explica que tots aquests anys ha estat fidel, juntament amb la seva esposa, a l'equip de matrimonis de Virtèlia que es reuneixen encara avui dia un cop al mes.

Pujol ens explica, les **bases** en què assenta el seu cristianisme:

"Péguy em marcà religiosament, però també políticament (...) Aquella reclamació de l'exigència personal, aquella enumeració de les fidelitats bàsiques: la llibertat, la responsabilitat, el patriotisme..."

"M'interessaven – i m'interessen-, els teòlegs com Congaro Urs von Balthasar, però també els testimonis de la fe senzilla, la mateixa que em transmetia la mare fent-me resar a casa o fent-me resar el Mes de Maria amb un llibret il·lustrat amb estampes. Tant en religió com en política, res no pot arribar a ser sòlid sense doctrina o, a la vegada, sense sentiment."

"En aquells anys joves, també vaig rebre la influència d'Emmanuel Mounier. D'ell en retinc un pensament: "El centre de tot és la persona". Això és pura doctrina cristiana."

Montserrat:

"Ara sembla que s'oblidi o mig oblidi el paper tan important que durant dècades Montserrat ha tingut a Catalunya des dels punts de vista religiós, intel·lectual, polític i patriòtic."

Política:

"La política o té un fonament ètic o és un simple mercadeig de gent espavilada".

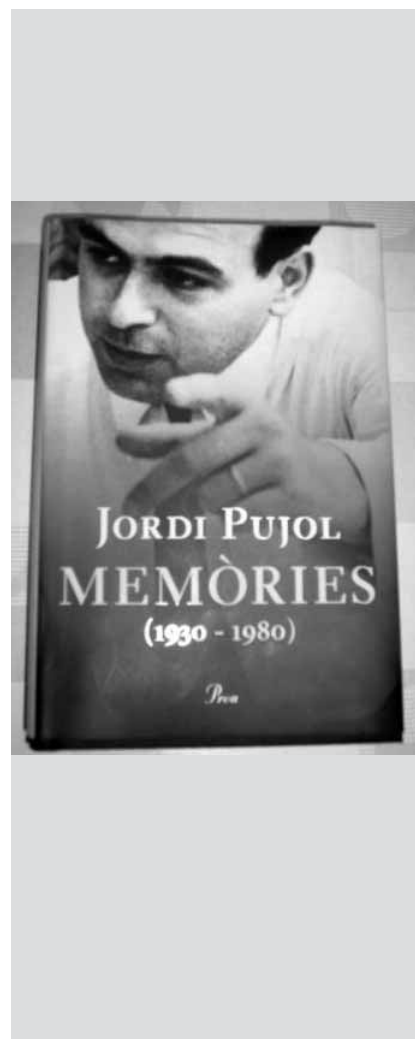
Actitud:

"Cal predicar la grandesa, l'ambició, l'orgull. Per dir-ho amb una sola paraula més precisa, més bella i també d'una cadència més cristiana: cal predicar la *magnanimitat*. És a dir, cal predicar que hem d'aspirar a les coses grans i nobles, i no a les deixalles".

Fe:

La gent de la meva generació i de la meva formació hem viscut una experiència vital i religiosa trasbalsadora. Als 23 anys jo era un jove de molta fe. Ho veia tot molt clar, amb una claredat gairebé petulant. Ara també tinc fe però es troba embolcallada de misteri. És la fe viscuda des de l'acceptació que no tot es pot entendre, que la nostra capacitat de comprensió és limitada. La mirada no et permet veure més enllà de l'horitzó. Podria ser que en aquell més enllà no hi hagués res. Però tu saps, o creus, o creus que creus, o vols creure, que hi ha alguna cosa sense saber ben bé què és. Un gran esperit, una gran ànima, l'ànima de tot. Una infinita, positiva i activa força moral. I això és Déu."

"El missatge de Jesucrist té un doble nivell, i per això m'hi adhereixo. D'una banda, m'ajuda a viure en el misteri. No dic que m'ajuda a enten-

dre'l, perquè seria un contrasentit. Però sí a viure-hi, a fer-lo existencialment positiu. D'altra banda, Jesucrist proposa una manera de viure humana i joiosa, encara que tots plegats la convertim sovint en esquifida, hipòcrita o egoista. Però el missatge és el que és, i és bo. I si és bo és perquè el seu origen també ho és."

Mort:

"Tinc un concepte de la religió que em permet moure'm amb tranquil·litat per la vida i per la mort, però que no m'acaba de llevar la mica de basarda que causa el misteri de l'inconegut. No tinc por, però com a creient penso que hauria d'acceptar la mort amb total serenitat i amb joia. Espero de Déu aquest do." □

Carme Meix

PENSAMENTS PER CRÉIXER

Tots tenim pors, dubtes, desconfiances. Ens caldrien molts arguments per ser persones renovades, capaces de passar de mort a vida i de ser autèntics testimonis d'un Crist que ha ressuscitat. Hem de celebrar la conversió, que es vegi l'alegria pasqual en la vida i en les nostres celebracions. Cal reivindicar l'alegria exultant, i malgrat el que es pugui esdevenir, cal adoptar una actitud radiant i primaveral. Com si passéssim de morta vida, a una vida més plena.

M. Rosa Recasens

La ciència no exclou Déu, però ens obliga a ser molt curiosos en els nostres propòsits de sentir i explicar-ne l'existència. La ciència no exclou Déu, però posa límits a la definició i a l'activitat del Déu de les religions. La ciència no exclou Déu, però ens allunya d'aquell Déu intervencionista, imprevisible, sovint incoherent, que condemna de forma arbitrària segons els vents que bufen a Roma o a la Meca, a voltes bondadós i just, encara que no gaire destre en el domini del sofriment dels dèbils i dels innocents. La ciència no exclou Déu, però de vegades les estructures i els dogmes d'algunes religions, sí.

Santiago Ramentol

Els cristians som cridats a aportar la fraternitat generada per un Déu que és pare de tots i regenerada per la creu de Jesucrist, el seu Fill. Els cristians han de participar en el debat de la immigració fomentant propostes per tal d'obrir perspectives segures que puguin realitzar-se també en l'àmbit polític. La simple denúncia del racisme i la xenofòbia no és suficient. El Senyor vol que l'Església sigui signe d'unitat en el cor del món. És sota aquesta òptica que ella contempla la realitat humana de la immigració.

Lluís Martínez Sistach

A l'Associació VOLS (Voluntariat Solidari) ens deixem sorprendre, compartim i aprenem molt dels infants i joves del Sud. Resulta impressionant veure com els que no tenen res són els més capaços de posar la seva vida en mans de Déu. VOLS em va donar l'oportunitat de viure en primera persona un voluntariat diferent i aquesta experiència m'ha ajudat a fer un camí de fe. He après que no fas de voluntària sinó que ho ets; que no ajudes els altres sinó que et trobes amb ells i que el que jo tinc no m'ho puc guardar com un tresor per a mi: ho he de compartir, perquè a mi m'ho han regalat.

Pilar Lance

Crist és model, però no màquina. El cristianisme va configurant la seva vida conforme a l'Evangelí, mogut per la gràcia de Déu que inspira, però no obliga, ofereix llum, però no fa renegar de la intel·ligència. La veritat us farà lliures. I la llibertat autèntica. Cosa que és un enriquiment social. No tenim vocació de pertinença a una massa indefinida, sinó a una comunitat de persones que busquen sincerament el bé comú en el respecte a la identitat de cadascú.

Carlos Amigos

No tinc clar que l'Església hagi de fer com les empreses o els polítics, que busquen que els seus productes o les seves propostes encaixin, sintonitzin, amb el que la gent demana en aquell moment precís. Perquè, si el que es tracta és de fe, no sembla que tingui gaire sentit canviar el missatge per fer-lo coincidir amb el canvi de tendència o moda corresponent. Tot canvia si del que parlem és de les interpretacions d'aquestes "veritats". O, expressat d'una altra manera, resulta fonamental distingir entre "veritats" i males interpretacions. Intueixo que la clau de l'assumpte rau justament a saber interpretar adequadament, mesuradament, allò que és interpretable, sense pecar per massa ni, és clar, per massa poc.

Marçal Sintès.

Vós m'heu portat
on podré viure segur
(Salm, 4)

ELS QUE ENS HAN PRECEDIT A LA CASA DEL PARE

- » Anna Mª Fortuny, *B-069*
- » Jaume Sesé Rovira, *BCN B-76*
- » Llorenç Pons Alles, *Ferrerries-2*
- » Josep Jané, *B-142*
- » Mª Angels Barrachina, *Sabadell-3*
- » Mercè Ynglès Gili, *B-50*

Pasqua... temps de resurrecció!

Ell està amb nosaltres, sempre al nostre costat, però la seva presència resta com amagada. Està en l'Eucaristia, però veiem pa i vi. Està en el nostre germà, però veiem egoïsmes i males cares. Està en la nostra història, però únicament veiem fatalismes. La fe sempre és difícil. Ens pertoca a nosaltres ser signes de la presència de Jesús ressuscitat! I hauríem de fer que el nostre testimoni fos cada dia més creïble. Imagino que això seria més real si el centre de la nostra vida fos el "compartir el pa".

L.To

Us ho he dit, **Senyor**:
 Em fa por que l'home,
 tornant-se *totpoderós* amb la ciència,
 acabi oblidant-vos,
 i, prescindint de vós,
 es destrueixi a poc a poc.
 Però penso avui, concretament,
 que en la *meva vida*
 ben lluny estic, **Senyor**, de reservar-vos
 el lloc que us correspon.
Em reservo un temps per instruir-me,
 informar-me i formar-me
 perquè a voltes em reca
 de no *saber* més.
 Llegeixo llibres,
 alguns de seriosos ...
 i uns altres, no tant.
 Repasso diaris i revistes.
 Escolto la ràdio,
 miro la televisió ...
 Tinc bons motius per fer-ho.
 Cal estar *al corrent*,
 i ésser molt eficaç en aquest món exigent ... !
 És necessari, per *viure bé*
 i fer viure la família!
 I trobo temps,
 em reservo molt de temps,
 del temps que tinc per viure.

Però, i per a vós, **Senyor**?
 per estar *al corrent* de vós
 per *informar-me* de vós
 per *viure millor* de vós?
 Vós, Senyor ... us toca després ...
 quan tinc temps de sobres!
 I els meus fills, **Senyor** ... ?
 Vull que triomfin en la vida,
 però com?
 Que aprenguin, *primer de tot*,

tant com jo,
 o més que jo.
 Els ho demano,
 exigeixo ...
 algun cop els castigo i tot.
 Els marco uns objectius prioritaris:
enguany passaràs el curs,
enguany, la selectivitat;
no estic pas contra
el teu moviment juvenil,
els caps de setmana de formació,
els recessos ...
Però ... , això, després.
 És així, **Senyor**, com visc, concretament,
 i com actuo pel bé dels meus fills.
 I m' esvera la distància hipòcrita
 entre el que penso,
 el que dic
 i el que visc.
 Oh **Senyor**,
 vós que vau tenir la iniciativa
 de *revelar-nos* el secret de la vida,
 i el Camí de l' Amor que mena a la felicitat,
 enfondiu en nosaltres el desig de trobar-vos
 per conèixer-vos més,
 i la fam de conèixer-vos més
 per seguir-vos, servir-vos millor.
 Feu de nosaltres *cercadors* de Déu,
 no sols amb la intel·ligència,
 sinó també amb el cor.
 Ajudeu-nos a *trobar temps per a vós*
 no solament un temps arrencat
 de les foteses que l' ocupen,
 sinó un temps fresc,
 un temps nou,
 com l'enamorat en descobreix tot d'una,
 quan un amor sobtadament sorgeix
 en la seva vida ja plena fins dalt.

LA TRUCADA DE DÉU

Déu no truca als més capacitats.
Déu et capacita a tu per seguir les seves petjades, la seva veu.
Déu no truca als més intel·ligents.
Déu t'instrueix a tu en la seva saviesa,
perquè aprenguis les lliçons més importants de la vida.
Déu no truca als més bons,
Déu et vol a tu, tal com ets, per fer-te millor.

La trucada de Déu és neta, sense interferències,
sense problemes de cobertura.
La trucada de Déu no té una franja horària determinada:
pots rebre la seva trucada quan menys t'ho esperes.

Déu té sempre línia oberta, li pots trucar a qualsevol hora,
des de qualsevol lloc i circumstància.
Si quan li truques escoltes una altra veu, no pengis:
és que Déu se serveix de persones com tu
per fer-te arribar el seu missatge.

Si no el sents o no t'arriba bé el seu missatge,
revisa la teva disponibilitat per escoltar la seva veu;
para atenció al teu estat d'ànim: potser tinguis baixa la bateria.

Ah! Només tu saps el número pin per a entrar en contacte amb ell,
ja que la trucada de Déu i la resposta teva és única i intransferible.
Déu et dóna llibertat per agafar la seva trucada
i per penjar quan ho decideixis.

Déu és pacient, Déu sempre espera,
et permet tenir activada constantment la trucada en espera.
I una vegada responguis afirmativament a la seva trucada,
et trobaràs amb moltes xarxes disponibles,
amb les quals podràs gaudir de la joia de sentir-te cridat
i estimat per Déu.

Tret de www.espaisagrat.org

Cantora de la gràcia que s'ofereix als petits
perquè només els petits saben acollir-la
profetesa de l'alliberament que només els pobres conquereixen,
perquè només els pobres poden ser lliures:
volem creure en vós,
volem pregar amb vós
volem cantar el vostre Magnificat...

Ensenyeu-nos a llegir la Bíblia –llegint Déu–
com el vostre cor la sabia llegir,
més enllà de la rutina
més enllà de la saviesa
més enlla de la hipocresia de tants “fariseus”

P. Casaldàliga

DES DEL RISC DEL RESSUSCITAT

Viu el dia d'avui, Déu te'l dóna,
Ell és amb tu, viu-lo en Ell.
El demà és amb Déu.
No et pertany.
No portis sobre el demà els maldecaps d'avui,
el demà resta amb Déu, deixa'ls en Ell.
El moment present és una fràgil passarel·la:
si tu li carregues els planys d'ahir
i el neguit de l'endemà,
la passarel·la cedeix i tu perds el pas.
El passat? Déu el perdona!
El futur? Déu el dóna!
Viu el dia d'avui en comunió amb Ell.

*Pregària trobada
a la butxaca d'una missionera
assassinada a Algèria*

L'AUTOBÚS núm. 75

Un matí, l'autobús núm. 75, que surt de Monteverde cap a Piazza Fume en comptes de continuar pel Trastevere, va girar per via Aurèlia, i al cap de pocs minuts corria pels prats dels voltants de Roma com una llebre en temps de vacances.

En aquella hora els viatgers eren gairebé tots oficinistes i llegien el diari, fins i tot els que no l'havien comprat, perquè el llegien pel damunt l'espatlla del seu veí. Un senyor, en girar full, va alçar els ulls un moment, va mirar fora i es va posar a cridar:

–Cobrador, què passa?

Llavors, els altres passatgers també van alçar els ulls del diari, i les protestes es van transformar en un udol tempestuós:

–Però per aquí es va a Civitavecchia!

–Què fa el conductor?

–S'ha tornat boig!

–Quin fàstic de servei públic!

–Són tres quarts i cinc de nou, i a les nou en punt he de ser al tribunal –va cridar un advocat–. Si perdo el procés demandaré la companyia.

El conductor i el cobrador rebatien les queixes dient que ells no en sabien res, que l'autobús ja no obeïa els comandaments i que feia el que li donava la gana.

Efectivament, en aquell moment l'autobús va sortir de la carretera i es va aturar a la vora d'un bosquet.

–Oh, ginesta! –va exclamar una senyora.

–Bon moment per pensar-hi ara, en la ginesta! –va respondre l'advocat.

–Tant me fa –va declarar la senyora–. Faré tard al despatx, me'n clavaran quatre de fresques... però, ja que hi som, me'n vull fer passar les ganes, de collir ginesta.

Va baixar de l'autobús respirant l'aire d'aquell estrany matí, i es va posar a fer un ram de ginesta.

Com que l'autobús no en volia saber res de marxar, l'un darrera l'altre els passatgers van baixar a estirar les cames, i mentrestant el seu mal humor es fonia com la neu al sol. L'un agafava una margarida i se la posava al trau, i l'altre descobria una maduixa encara verda i cridava:

–L'he trobada jo! Ara hi posaré la meva targeta i quan estigui madura la vindré a collir.

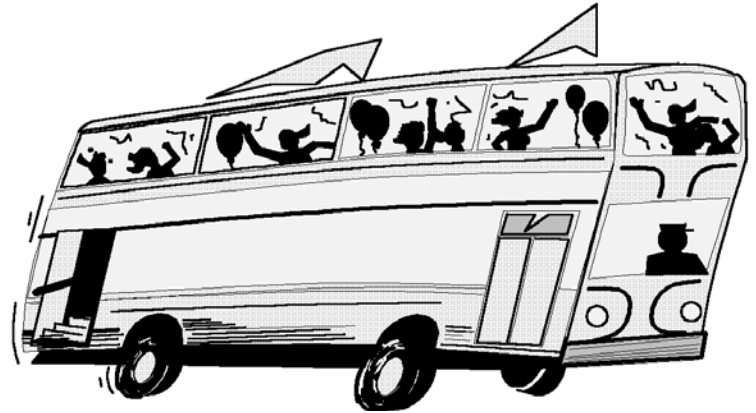
Tal dit, tal fet; va treure una targeta de visita de la seva cartera, la va enfilar en un escuradents i va plantar-ho tot al costat de la maduixa.

Dos treballadors del ministeri d'Educació, van fer una pilota amb els seus diaris i van començar a jugar a futbol. I a cada xut cridaven:

–A fregir espàrrecs!

De fet no semblava la mateixa gent que uns moments abans escridassava els empleats de l'autobús.

–Compte! –va cridar de cop i volta l'advocat.

L'autobús, amb una sacsejada, se n'anava tot sol, amb una marxa lleugera. Van tenir el temps just de saltar-hi a dins, i l'última va ser la senyora de la ginesta, que protestava:

–Ah no, no s'hi val! Ara que tot just començava a divertir-me.

–Quina hora és? –va preguntar algú.

–Ui, tardíssim, deu ser.

I tots es van mirar el rellotge. Sorpresa, els rellotges assenyalaven encara tres quarts i cinc de nou. Es veu que durant tot el temps de l'excursió, les agulles no havien corregut. Havia estat un temps regalat, un petit extra, com quan es compra un paquet de sabó en pols i a dins hi ha una joguina.

Tots se'n meravellaven, però al diari que tenien sota els ulls, a la capçalera, hi havia la data escrita ben clara: 21 de març. I tot és possible el primer dia de la primavera.

Gianni Rodari, adaptat per Lourdes Gabarron, Reus-12

www.emd-cm.org

Equips de Matrimonis de la Mare de Déu

Benvinguts

Últimes Activitats concertades

Trobada: TROBADA DE SECTOR BAIX LLOBREGAT I ALT PENEDÈS
Data: El 05-04-08 a les 11:00
[\[veure+\]](#)

Trobada: CONSILIARIS DELS EMD DE CATALUNYA-MENORCA
Data: El 26-04-08 a les 11:30
[\[veure+\]](#)

Altres: Aplec 2008
Data: El 13-04-08 a les 10:00
[\[veure+\]](#)

[\[Veure totes\]](#)

Programa (Radio Estel)

Programa del dia: 28-03-2008

Evangelí del Diumenge

Diumenge II de Pasqua, 30 de Març de 2008
Evangelí segons sant Joan (20, 19 – 31)

Els Equips de Matrimonis de la Mare de Déu de Catalunya i Menorca el formen matrimonis cristians amb el següent modus operandi:

formar grups de cinc o sis parelles,
presència activa d'un sacerdot, per tal de tractar punts d'interès pel creixement humà i espiritual de les parelles.

Actualment és un moviment internacional, amb presència viva en tots els continents i en formen part molts milers de parelles.

*Us convidem a que ens proposeu temes de debat pel fòrum, que ens enriqueixin a tots. Recordeu: si no teniu la contrasenya podeu utilitzar el codi d'activació: 454d442dcm

*Ens podeu comunicar les activitats del vostre sector al correu electrònic: activitats@emd-cm.org

Les penjarem a la pàgina web per tal de compartir-les amb tots els equipers.

La ICONA de l'amor

Josep i Maria es miren amb tendresa però la seva mirada va més enllà.

Contempla aquell que Maria du en el seu ventre.

La "llum veritable" il·lumina i transfigura la cara de tots dos.